

J I Ž A N

WEBOVÝ OBČASNÍK T.O. SATAN

www.jizan.wbs.cz

JIZAN

Webový občasník T.O. Satan

www.jozinsatan.wbs.cz

www.jizan.wbs.cz

č. 63 Květen 2018

Tak, a je to zase tady. Květen - měsíc považované za nejkrásnější v roce, už nás vítá svou otevřenou náručí. I když možná ještě přetrvávají manýry aprílového

počasí dny se prodlužují, jaro je s definitivní platností tu a dokonce už se může i malinko přichylovat k létu. O tomhle pravidelně se opakujícím přírodním jevu nás ubezpečí nejen pohled do „kalendáře“, ale i stoupající rtuť teploměru a kratší noci. Příroda je plná života, ptáci prej zpívají nejkrásněji, zkrátka Měsíc lásky, kterej nedostal své jméno jen tak zbůhdarma. Její nověj příliv v tomhle měsíci už každej tak nějak očekává. Takže... co se jako za stára vypravit do lesa uříznout nějakou tu větev nebo stromek a ozdobit ho jako májku? Nebo si zacukrovat pod rozkvetlou třešňí a zlíbat své kamarádky? Měsíc lásky a romantiky k tomu přímo vybízí... a když už ne se svojí láskou, tak ho aspoň prožít v kruhu dobřejch kamarádů. Vždyť i toho, kdo je od přírody spíš přizemní povahy, doběhnou romantický představy. Když všechno začne kvést, všem se zkrátka chce skákat a zpívat.

Květen je velmi rušnej měsíc. Vnímáme v něm mystický síly jara, paprsky zlátnoucí energie aktivující ranní ptačí zpěv, otevírání květů, léčivý účinky rostlin a konec konců i to naše vlastní propojení s přírodou a s prostorem kolem nás. Najednou je v nás nějak víc inspirace i síly a chuti tvořit. Pokud se procházíme venku v přírodě, ani si neuvědomujeme, jakěj že to soubor životně důležitějch poznatků nám doteky slunečnejch

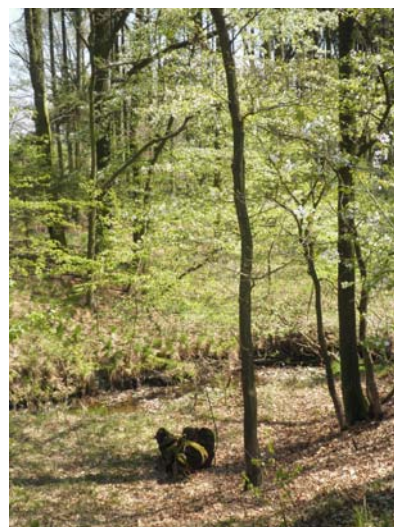
paprsků předávají. Vnímáme teplo a říkáme si jak je to krásný, ale plně si ten význam nepřipouštíme i když je to elixír posilující naše zdraví i psychiku. Jsme na nich závislí a chápeme to jako ukázkou božský přirozenosti. Většina náboženskejch kultů vnímala přece slunce jako božstvo – a nebyli daleko od pravdy. Vždyť slunce je dárcem života i léčitelem. Aktivuje samoléčebný aktivity organismu i léčivý vibrace, který nejvíce potřebujeme. Je zprostředkovatelem informací, všechny buňky těla jsou světlem živený a

světlo vydávají. Je to nedílná součást praenergie života. Žijeme v době rychlýh sledu událostí a ač si snad denní světlo ani neuvědomujeme, podvědomě ho považujeme za samozřejmost. A přitom řídí náš biorytmus, rytmus spánku i vnímání času (no jen si

vezměte ty problémy při střídání letního a zimního a s ním související posuny denní doby), řídí i produkci hormonů. Bez něj trpíme nesoustředěností a depresem.

Pamětníci jistě mají s květnem spojený i masový průvody při oslavách Svátku práce, přestože se jeho historie spíše přehlíží (stejně jako svátky osvobození od fašismu a konec války), pro nás to dnes znamená spíš jen příjemný volný dny spojený s tuláckým nabuzením. Potkáváme se ve vlcích a na cestách, v lesích kde vláčíme na hrbu ty své bágly, do přírody táhne stále víc a víc lidí a u starých vypálených ohnišť je čím dál víc plno. Na dveře už klepe i vodácká sezóna. A vodáctví – věřte tomu nebo ne – to už se u nás začalo rozvíjet v druhý polovině 19. století, tedy daleko dřív než tramping samotnej, byť se svýho největšího rozmachu dočkalo právě až u trampů, kteří dodnes rádi po vodních tocích jezdí. Bohužel je někdy tahle zábava spojená s nadměrnou konzumací rumu a tím i bincem v kempech na březích řek. A možná proto to někoho zase tolik nebaví.

V květnu před sto lety už dobíhaly i poslední zoufalý německý a rakousko-uherský ofenzívy, spojenci přebírali iniciativu a všechno špelo k brzkému konci války a s ním i následnému vyhlášení nové Československé republiky. No, a jsme u toho – republika bude prej slavit stoletý jubileum. Ale která? Stará už neexistuje a ta současná má k tomuhle numeru ještě hodně daleko. Co je ale důležitější je to, že stovku letu nebude slavit nejen naše země, ale především tramping. Tohle dlouhý období, plný sobotních útěků do lesů, je plný událostí jejichž význam se snad někomu dnes může zdát triviální, ale nebude od věci si je čas od času připomínat (už třeba kvůliivá dnešní mladý generaci). Proto se i my budeme v Jižanovi snažit po celý rok k tomuhle tématu vracet a přihazovat nějaký střípky z historie a zaměřovat se nejen na ten zlatý věk 30. a 60. let minulého století, ale i na dobu ne tak „profláklou.“ Konečně – vždyť sami máte možnost se se svejma příspěvkama přidat. A pokud už máte dějin nad hlavu, doufáme, že i další materiály vám dnes předkládaný vás zaujmou a alespoň trochu pobaví. Je květen, naše squadra má před sebou tejdenní trail do Beskyd, blíží se celá řada potlachů – ať už třeba Měsíčníků na Sázavě nebo Oheň starých bardů u rybníka Skaličný nedaleko Písku... a pak? No to už tu bude zase houbařská sezóna a prázdniny řítící se k nám mílovými kroky. Tak si to jaro pořádně užijte! Palec vám zalamuje

Redakce

..... *DOŠLO PO UZÁVĚRCE ...*
V ČERNÉM RÁMEČKU

Poslední lednové dny nového roku přinesly mimo jiné také řadu tragických zpráv z trampských kruhů. Člověka až mrazí, jak ubývají z našich řad blízcí kamarádi, a jakoby s každým jejich odchodem odešel i kousek z nás samých. Jediné, co nám nepřízeň osudu nemůže vzít, jsou vzpomínky. Díky nim budou ti, co odešli šlapat na

nebeské stezky, žít v našich srdcích, dokud neodejdeme i my sami...

Naprostým šokem byla pro široký osud přátel zpráva o odchodu Majky Schonbauerové z Křemže, starostlivé a obětavé manželky Jury kominíka. Majčina svíčka života dohořela naprosto nečekaně

v jejích nedožitých 66 letech. Šok z její ztráty je o to větší, že ji všichni máme v paměti jako čilou sportovkyni, neúnavnou cyklistku a trampku, vyznavačku zdravé stravy a životního stylu. Stále máme před očima její nakažlivý úsměv a nedá se zapomenout ani na její vřelé kamarádství, kterým dokázala

potěšit své okolí. Do obřadní síně českobudějovického krematoria se s ní přišlo rozloučit několik desítek trampských kamarádů a také přátel z místa bydliště. Nemanická hospůdka na hřišti se pak stala místem, kde se smutek a vzpomínky přetavily do písniček s kytarou. Majčinu usměvavou tvář si ale připomeneme mimo jiné také díky aktuálním fotografiím z lednové pravidelné zpívané, kdy jsme ji viděli naposled...

Jen pár týdnů po svém bratrovi Buknovi nasedl do Hádesovy loďky také Franta Bezpalec z Českých Budějovic, nejmladší člen Hvězdy Šumavy (70). Když už se zdálo, že se úspěšně začíná vyrovnávat s dopady první mozkové příhody, postihla

ho rána druhá, s níž už se bohužel poprat nedovedl. Také on patřil k těm, kteří nenechají své svaly zahálet. Všichni z jeho okolí znali Frantovu posedlost pohybem a sportovními výkony. Ale také láskou k trampské písničce, kterou poslední dobou sdílel s kamarády i na pravidelných setkáních s tímto hudebním pohlazením.

Ke smutnému průvodu se v lednu přičlenil také kamarád Zkumavka (Vladimír Arniold) z Tramp Clubu Basel (Švýcarsko), který nestačil ani oslavit své pětasedmdesáté narozeniny. Byl mimo jiné spoluautorem knížky *Jak zapálit mokré dřevo*, vydané ve Švýcarech ještě v době hluboké totality. Jedním

z posledních setkání s Jihočechy byl jeho pobyt byl jeho pobyt v třeboňských lázních. Přátele ze Zlatého klíče navštěvoval pak na jihočeském Fort Hazardu, odkud je i fotka.

Další lednová smutná zpráva ze zahraničí přišla tentokrát z Austrálie z Brisbane, nese jméno Jardy Bonaventury, šikovného uměleckého truhláře a nadšeného kytaristy. Každou letní několikaměsíční návštěvu své vlasti využil k tomu, aby si zahrál s kamarády z trampské smečky. Určitě jim bude letos v létě chybět nejen do muzikantské sestavy...
- hh -

Ani tento smutný výčet bohužel nezůstává konečný. Zubatá řádila jak vzteklá a její kose, během té krátké doby na přelomu ledna a února, padli za oběť ještě další. Z kruhu kamarádů si odvedla Tonda Šimíka, známého mezi trampy jako Tony Manitoba, jemuž jsme poslední Ahoj poslali do Pelhřimova. Mezi pardy z píseckých osad padl černý los Oldovi Převozníkovi a v neposlední řadě kamarádi ze švihovské osady Toulavé srdce zažehli pochodně na poslední cestu

svému šerifovi Kost'ovi – Karlu Fremundovi.

Díky vám kamarádi za všechny chvíle, které jste nám věnovali a budeme se snažit nefňukat a žít naplno, tak, jak byste jistě chtěli i vy. Můžeme si stokrát opakovat, že život není spravedlivý, ale máme aspoň tu víru, že v tom trempsčím nebi nahoře je vám líp a i když vaše místa mezi námi zůstala prázdná, u toho velkého nebeského táboráku se ještě jednou potkáme (byť je na to spousta času). Vždyť....

*Nevěřím Ti můj pane, odpust mi mé rouhání,
že na nebesích oheň nezaplne
jak u nás v lesích.....*

41. ZIMNÍ POCHOD

tradiční, již jedenačtyřicátý Zimní pochod. Tradičně se též vyráželo z Chrástu a cíl? To byly Vranovice. Trasa putování provedla kamarády i „posvátnými“ historickými místy, kde

V čase, kdy se mezi kamarády rozletělo minulé číslo Jižana, tedy poslední lednový víkend, vyrazili toulavci z kruhu plzeňských (ale i jiných západočeských) osad na svůj

kdysi na soutoku Mže a Klabavy existovala tramská osada Nižnyj Novgorod (1928), o ní se zmiňuje třeba i kniha s tramskou tematikou Dobrodružství na Černé řece.

Pochodníci nadále pokračovali po břehu Berounky až na její 120 ř.km, ke Spálenému mlýnu, místa rovněž

tradičně sloužícímu ke krátkému odpočinku spojeného s tramským obřadem opékání buřtů. Tak doufejme, že stejně dobře se zadaří i příští rok....

Foto Čára

JAK SPRÁVNĚ BLOUDIT

Tvrzení, že ženské nemají smysl pro orientaci v terénu, slychávám poměrně často a nikdy jsem ho nezpochybňovala, dobře si vědoma jeho pravdivosti alespoň v řadě doložitelných případů. Dokonce i z vlastní praxe. Naposledy o prvním únorovém víkendu, kdy jsme se vydaly s kamarádkou na menší vejšlap. První část proběhla hladce a celkem v příjemné náladě. Pak jsme ale najednou stály na rozcestí mimo vesnici, bez ukazatelů a bez jakékoliv určující dominanty v dohledu. Nevěděly jsme, kterou ze tří cest před námi si vybrat a kam vůbec vedou. Pak se najednou objevila mladá žena se psem a poskytla nám potřebné informace o každé z cest. Zvolily jsme tu, která nás měla do tmy přivést zpět do civilizace a odkud bychom se v pohodě měly dostat domů. Pochválně jsme šlapaly prašnou cestou i vybagrovanou budoucí silnicí, zatím jen s hromadami bláta a kamenů jako překážková dráha. Nikde ani živáčka, žádné stavení. Navíc začalo mírně pršet a zvedl se vítr. Když už se stmívalo a nás opouštěly síly, nálada i naděje, že dosáhneme zvoleného cíle, objevily se před námi první chalupy. Hurá! Jsme tam, kam jsme měly podle návodu neznámé pejskařky namířeno. Jaké ale bylo naše překvapení, když jsme se po chvíli, celé zablácené a zmořené, vynořily jen pár metrů od místa, kde jsme svou pouť původně začaly... inu, ženská orientace dokáže prostě divy!

- h -

INFORMACE O TEXASU A 10. CELOSVĚŤÁKU

Kamarád Rudi z osady Gold West vytvořil informační video p Texasu a 10. celosvět'áku, za nějž mu moc děkuji. Farář.

<https://www.youtube.com/watch?v=3exGOPxDZbQ&feature=youtu.be>

PÍSNĚ, KTERÉ MÁM RÁD

I když tramping není jen o znění kytar, všichni rádi slýcháváme jejich zvuk a zvláště písničky doprovázené jejich tóny. Navíc ještě v zimním období, kdy se o to raději scházíme na různých slezinách, připravujeme se tak na jaro. Kdo si chce najít cestu za tramskou muzikou ten si ji najde a jednou z takových příležitostí jsou i Tramské večery, pořádané už od r. 2000 v českobudějovickém kabaretu U Váňů, ať už probíhaly pod různými názvy – třeba jako Tramská abeceda (tehdy ještě v režii Karla Jakeše – Kajmana) – nebo pozdější, kdy se jí po jeho smrti iniciativně chopilo tramské Duo Blanice Helenky a Rosti Černých (v současnosti už hrající posílené o Kocourovo banjo, baskytaru jejich syna Rosti a kytarového virtuosa Chrchňu). Čas přece jen letí a ač se to nezdá, tak toho 6.2. 2018 tu najednou byl večer třiadevadesátý,

naznačující, že bychom se brzy mohli dočkat oné jubilejní stovky. Je tomu tak i proto, se že odehrávají zhruba v jedno až dvouměsíčních intervalech, i když může sem tam něco zaskřípat (jako třeba v lednu, kdy se pro zmatky se dvěma stejnými termíny nemohla dostavit osadní kapela T.O. Skaláci – Sousedé. Nu což, nebyli tehdá, můžeme se těšit na příště...). Zmiňovaný únorový večer ale bylo všechno v pořádku a tak i když moribundus v podobě chřipkové epidemie zájemce z řad kamarádů přece jen částečně probral, ostatní nemohli hostování pražských Zlatých orlů odolat. Vždyť jsou přece zárukou kvality a stoprocentně podaného výkonu.

Tihle hudební malíři krásy vzešli z osady Gold Eagle, založené v r. 1962 a v r. 1975 obměněné českým názvem. Zpočátku jako osadní sbor později vykristalizovali do tramské kapely, mající dnes na svém kontě nejen dvě CD, ale i spoluautorství a práci na dalších zvukových nosičích, stejně jako bezpočet vystoupení na různých festivalech, koncertech i u tramských ohňů.

Jako se měnila místa jejich vystupování, měnily se i tváře v souboru, některé však stále vytrvávají. Od loňska můžeme Zlaté orly vídat v kvartetu tvořeného Vaškem *Vyhlídkou* Křemenem, Petrem *Pete* Guthem, Zdeňkem *Partákem* Konvičným a Bohumilem *Béd'ou* Svobodou. Zmiňovaný únorový večer nám spolu s Blanicí pohladili dušičky písničkami od nedávno zesnulého Emany Novotného z Prahy, Tony Linharta, Gusty Špačka, Gézy Včeličky i jeho „rivala“ Boba Hurikána, od Edy Fořta, Jirky Sobotky, Ivana Jozífka z 20. míle, ale zazněly i songy od Paběrek, Kučerovců, Luftíků, Edy Wilda, Jarky Mottla, Kotěte, Josefa Palce Kadlece a jak jinak – ty nesměly chybět – došlo i na Ryvolovky. Muzikantský koktejl namixovaný machry na 6 strun jsme si s chutí vyzunkli až do dna. Blanice i Zlatý orel, hrající muziku co nám přirostla k srdci,

udělali pro tramping veliký kus práce. Přejme jim tedy ať se jim daří i nadále a určitě jsme se nesešli naposledy.....

Jožin

TRAMPSKÉ MALOVÁNÍ

Po pravdě netuším kdy a kde vznikla tradice malování tramských placek, ale jedná se o naprosto specifické výtvarné umění, které má své nezaměnitelné kouzlo. Inspirovány jsou přírodou, přátelstvím, ale také motivy Divokého západu. Téměř každá tramská osada má svého umělce, který se malování, ale i kreslení či vypalování do dřeva věnuje. Placky si většinou není možné jen tak někde koupit, protože je osady svým kamarádům či spřáteleným osadám buď věnují darem nebo jsou k mání jako výherní ceny v různých soutěžích. Byla už jsem několikrát svědkem, kdy se z prvních nespělých tahů štětcem amatérských nadšenců postupem času zrodila malá umělecká díla zasluhující pozornost. Nám všem to tramské umění, evokující sepjetí s přírodou, učarovalo a kouzlo namalované na kusu dřeva nás bude doprovázet dál a dál...

Lucie Ulbrichtová

BYLO, NEBYLO...

Bylo, nebylo, po letech v cizině se na svou rodnou hroudu vrátil starý tramp. Boty měl dřevé, kalhoty samou záplatu a že měl v nohách tolik kilometrů, říkali mu Toulavej. Snad pamatoval slávu brdských lesů, či tiché volání řek, to se od něj nikdo nedozvěděl, protože jeho paměť byla dřeváková jako ty boty. Tak si jde tou krásnou českou krajinou a svým očím nevěří. Tam, kde se to za jeho mládí hemžilo trempy, že jsi kolikrát neměl kam usednout, dnes žádný není. Osady byly rozpadlé, ohniště zarostlá či zmizelá vůbec. Všude tu stály haciendy, řev magnetů ohlušoval místa kde dřív hrávaly kytary. A civilizační chaos se převaloval všude tou krajinou, kde dříve vládlo přátelství a láska. Stále mu to vrtalo hlavou a tak se milý tramp toulal dál a stále hledal aspoň jedno místečko kde nalezne osadu nebo aspoň ohníček s kamarády.

A jak se tak toulal dostal žízeň. I zapadl do nejbližší hospůdky, ležící pěkně stranou u řeky, jenže když tam vešel, přivítala ho typická luftácká verbež zákeřným: „Dobrý den!“ V hospodě byl smrad jak v nějaké fabrice na šminky, rádio tam řvalo něco mezi záchvatem padoucnice a slavnostní buli buli. Ani pivo nemělo pěnu! Tramp zalezl do toho nejbližšího kouta, objednal si tu žlutou břečku a láskyplně vybalil svou kytárku. Hrál do strun a najednou bylo všude kolem ticho. Začal hrát Totem pláče, Osada spí a najednou se s těmi lidičkami okolo stala podivná proměna. Už tam neseděli

Novák, Svoboda či Kučera, ale Kid, Tony či Čarlí. Skvostné haciendy zmizely a místo nich tu náhle stála osada jak má být. Teprve pak se tramp dozvěděl, že to místo bylo kdysi zakleté zlými rudými čaroději nosícími jiné než šerifské hvězdy. Zakleli je za jejich přátelství a lásku k přírodě a protože odmítali jejich pokřivené učení, pocházející snad od samotného d'ábla.

Od těch dob chodí tramp dalšími a dalšími kraji a každý večer hraje své písně v nějaké zastrčené hospůdce. A pokud k vám ještě nedorazil, věřte, že úplně stačí sami si vzít kytaru a zazpívat si pro sebe, pro druhé, jen tak... a možná i vás nedožene čas.

Mamutovy pohádky, T.O. Smutní hoši

HOULŮV OHEŇ NA NESKENONU

Neskenon na Brdských hřebenech. Vzdát mu každoroční poctu dorazilo přes šest desítek trampů, v té době snad jediných v brdských hvozdech. Přijel i Houlův syn

staří, mladí, to bylo fuk. Počáteční teplo bylo

Brzy to bude už neskutečných 30 let, kdy z trampských řad odešel Standa Zárybnický – Houla. Kamarádi na něj dodnes vzpomínají a nejinak tomu bylo i onu únorovou sobotu, kdy se za tímto účelem sešli na kempu

Chůf se dvěma (ze tří) dcer, nesměla samozřejmě scházet stará Brdská smečka,

skoro jarní, ale pak zasněžilo a k ránu klesla teplota k nule.

Taková věc ale trampy nerozhází. Lebedili si u ohně se skvělou muzikou, kde nescházela ani basa a banjo. Ráno všechny probudilo sluníčko na azurovém nebi, na celtách a plachtách bylo pár čísel sněhu, ale pohoda, pohoda, pohoda. Houlu by to jistě potěšilo....

Fotografie a materiály převzaty od Vokouna

*Ještě někdy
(Brdské smečce)*

*Bývá i jiné praskání
než v kloubech
To když nás opouštějí
staré ledy
Napoprve
a ne naposledy
Ještě nám někdy
zelenává na pažítě
šlapem si po stínech
Když jdeme
hledat
flintu
v žitě*

*Jaroslav Šlejmar
- Kutloch
T. O. Vlčí skála*

scény, na které se bohatě etabloval vydáváním literárních almanachů a básnických sbírek kamarádů či pořádáním literárních soutěží s centrem v Táboře. Neméně sil a tvůrčí invence investoval i do fotografování, do fotografických soutěží a výstav.

příznačný název *FRAGMENTY* a skládá se z drobných chronologicky seřazených vzpomínkových střípků, které přibližují jeho cestu životem od prvních krůčků až po optimistický závěr.

Vzpomíná na svůj dětský handicap, na neradostná stěhování, na nespravedlnosti totalitního režimu, na školní, učňovské a vojenské roky, na první lásky a zklamání... A také na první setkání s magickou přitažlivostí trampingu, kdy začal objevovat i sílu nezištného kamarádství. S nostalgií vzpomíná na dobu, kdy byla víkendová nádraží doslova zelená, na vandry jihočeskou a šumavskou krajinou, na

FRAGMENTY

Polistopadová doba přinesla mimo jiné i možnost nejen svobodně psát, ale i vydávat časopisy a knihy, pokud jste našli ochotné nakladatelství anebo našetřili nějaký ten obolus na vydání vlastním nákladem. Tím pádem se neuvěřitelně rozrostly řady autorů a hlavně knižních titulů, které již souhrnně snad ani není možné registrovat.

Nepochybně unikla vaší pozornosti i malá, ale velice zajímavá knížečka, pod níž je jako autor podepsán Miloš Uhrmann, kterého jihočeský trampský svět zná pod přezdívkou PLECH. Já si tohohle činorodého človíčka pamatuji nejen z trampských stezek a od ohňů, ale i z kulturní etabloval vydáváním literárních sbírek kamarádů či pořádáním literárních soutěží s centrem v Táboře. Neméně sil a tvůrčí invence investoval i do fotografování, do fotografických soutěží a výstav. Zkrátka Plechova stopa je i pro budoucí generace víc než čitelná.

Dalším, naprosto logickým krokem jsou pak pro mnohé příznivce pera osobní paměti – vzpomínky na vlastní dětství, mládí i roky následující. Startovním výstřelem pro tento krok byl pro Plecha zřejmě delší pobyt na nemocničním lůžku, s nečekaným časovým prostorem pro návraty do minulosti a utřídění vzpomínek. Plechovo ohlédnutí v tomto směru nese

společné zážitky s kamarády, na své zakotvení v Táboře, na sametový převrat, který zasáhl i do jeho života. Samosebou se nevyhýbá ani zmínce o svých omylech, plánech a nadějích – přesto se nejvíc zastavuje u tramských zážitků a historek, u opakované touhy být součástí toho nedefinovatelného zeleného společenství.

Plechovy Fragmenty jsou mimořádné i tím, že si tyto výtisky nejen sám napsal, ale i sám vyrobil včetně vkusné kožené vazby s vyraženým tramským symbolem na obálce. Už to samo o sobě činí knížečku víc než zajímavou...

Hanka Hosnedlová

HUNLEY

SUBMARINE

Stalo se už nepsaným pravidlem, že se v Jižanovi, osadním pokusu o vydávání tramského občasníku s tramskou tematikou a vydávaným trampy pro trampy, sem tam (vlastně pravidelně) objevuje něco z té jižanské historie slavných dob občanské války. Svým způsobem k tomu nabádá i sám název našeho periodika a nejinak tomu bude i dnes. Jak jste si možná povšimli, střídáme historii bojů pozemních s těmi méně známými, provozovanými na vodní hladině a dnes speciálně i pod ní. Ano, ano, v dnešní době, kdy oceány brázdí ponorky s nukleárními střelami, to každý považuje za samozřejmé, ale málokdo si uvědomí, že historii stínů podmořských hlubin začalo psát právě konfедераční podmořské plavidlo. A dokonce už dávno před ním tu byly první lodě schopné pohybu pod hladinou.

Objevily se už před občanskou válkou (slavná Želva se pokoušela o akci už v americké válce o nezávislost), ale skutečně použitelná plavidla, vybavená dokonce prostou bombou na tyči – tzv. tyčovým torpédem – se objevila až v 60. letech 19. století. Snad to ještě nebyly ponorky v pravém slova smyslu, některým vždy nějaká část koukala nad hladinu a spíš by se tedy dalo mluvit o torpédových člunech, nicméně jistý pokrok to byl.

U většiny technických vynálezů té doby vedl prim spíše průmyslový sever, ale ponorky se staly oblastí převahy jižanů. Tento zdánlivý paradox byl důsledkem blokády (akce Anaconda) kterou sever škrtil jih. Konfederaci tudíž nezbývalo než být v tomto směru přece jen aktivnější. A hned první pokusy se ukázaly být povzbuzujícími. Začali s nimi na řece Mississippi a v New Orleansu se už v r. 1861 rozběhla stavba ponorky Pioneer, poháněné tím, že dva muži točili klikou šroubu, zatímco třetí kormidloval. O rok později byl dokonce udělen korzářský patent, ale než došlo k akci, byl New Orleans obsazen severany a Pioneer včas potopen.

https://www.youtube.com/watch?v=2xiytlBI_n0

I Horace Hunley začal stavět svůj vynález – tehdy ještě jako ponorku David – stavět v New Orleansu, ale stavbu nestihl dokončit. Plány mu zkrížila blížící se vojska Unie a tak se pokusil své plavidlo evakuovat do Mobile. Leč člověk mívá, okolnosti mění. Vlečný parník se cestou dostal do bouře a David se odporoučel do hlubin bez možnosti opětného vynoření. Hunley to ovšem nevzdal. Svůj projekt přepracoval a začal stavět znovu. I druhá ponorka ale měla své mouchy a to dokonce dosti podstatné – otevřenými poklopy se do podpalubí dostala voda a ponorka šla opět ke dnu. Zachránil se jen poručík Paine. Plavidlo bylo vyzdviženo, ale potopilo se znovu, tentokrát ještě na kotvách v přístavu. Zdálo se, že se vynález rozhodl potápnout sám sebe a za jeho velitelem by nikdo nešel ani na výletní pramici, natož na ponorku. A nezdálo se, že by pomohla změna na velitelském postu, kam mezitím nastoupil poručík Georg E. Dixon, ostřílený veterán... ale od pěchoty! Přes neblahou pověst ponorky jako vraha posádek se mu nějakým zázrakem podařilo sehnat šest zoufalců, patrně ztroskotanců se sebevražednými sklony. Byli to hrdinové a odvážní muži nebo blázni? Museli přece vědět, že se z akce s velkou pravděpodobností nevrátí.

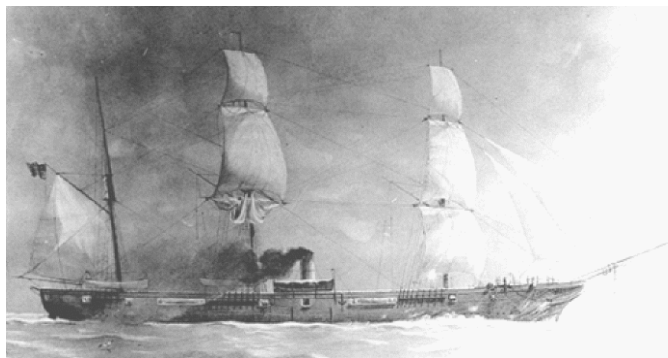

Základním úkolem posádky bylo točit klikovou hřídelí, protože ponorný člun byl na „lidský pohon.“ Jen si to zkuste a představte si, že jste spolu s dalšími muži uzavřeni do ocelové roury o necelých 2m průměru, dlouhé něco přes 10m a navíc pod mořskou hladinou a jen klika, jíž točí vaše paže, vás může pomoci lodního šroubu pohánět vpřed. Vypadá to jak cesta odsouzcenců na smrt a přesto je to skutečnost, která se odehrává v r. 1864, v době vrcholných střetů konfederace s Unii. A právě Hunley, jak byla ponorka po smrti svého vynálezce nazvána, byla jednou ze zoufalých akcí jihu odvrátit konec a prorazit severanskou blokádu u Charlestonu.

Svůj první a poslední útok provedla ponorka 17.2. 1864. Dixon nechal svůj člun vytáhnout z přístavu a rafinovaně zaútočil ve směru od moře, odkud nebyl očekáván. Jeho cílem se stala 12 dělová šroubová šalupa USS Housatonic o 1 260 t, asi 8 km od pobřeží (jen tak pro zajímavost – v č.61 jsme psali o střetu této lodi s jižanským obrněncem Chicora v r. 1862...) a teď osud dostihl i ji. Severanští

špioni byli o Hunley dobře informováni, blokádní lodě o ní věděly a byly na ni připraveny. Posádka Housatonicu pod velením por. Crosbyho ji dokonce spatřila, ale palba z jejích ručních zbraní nebyla úspěšná. Dixon zaútočil svým tyčovým torpédem, které explodovalo poblíž skladiště střeliva, bohužel snad ještě v době, kdy se ponorka po nárazu uvolňovala. Útok byl nicméně úspěšný a severanská šalupa se během 5 minut potopila se ztrátou pěti mužů posádky. Ostatní měli to štěstí, že se tak stalo

v poměrně mělké vodě a tak zbytek posádky stačil vyšplhat na stěžně, které zůstaly třet nad hladinou. Podmořské plavidlo, kterému se jako prvnímu podařilo potopit nepřátelskou loď, se ale na svou základnu nevrátilo a přes sto let je nikdo neviděl. Dlouhá léta se spekulovalo co se s ním vlastně stalo. Ve hře byla i pravděpodobná srážka

s dalším blokádníkem USS Canandaiguou. Teprve rok 1970 přinesl vyřešení záhady – tedy alespoň místa, kde ponorka skončila svou pout'. Byla nalezena týmem námořních archeologů pouhých 300m od vraku Housatonicu, který byl poměrně brzy vyzdvižen, protože ohrožoval plavební koridor.

<https://www.youtube.com/watch?v=RsXW7UICsCo>

Samotná Hunley, která kromě prvenství v potopení nepřátelské lodi nesla i jiný primát – totiž ten, že provedla celkem tři ponory a při každém se totálně potopila a zabila i 21 námořníků, včetně jejího vynálezce po němž nesla jméno – byla včetně pozůstatků své posádky vyzdvižena 8.8. 2000. O smrti všech, kteří stále ještě seděli na svých místech, se začali dohadovat odborníci. Kostry neměly žádná zjevná fyzická zranění a nic nenasvědčovalo tomu, že by se námořníci pokoušeli z lodi uprchnout. Jednou z teorií bylo, že výbuch torpéda způsobil dostatečně silnou nárazovou vlnu, která okamžitě přerušila krevní cévy v plicích a mozcích námořníků, což je okamžitá charakteristická smrt nenechávající žádné stopy na skeletu. Následkem výbuchu také mohla posádka upadnout do bezvědomí a pak zemřeli zadušením. V ponorce prý nebylo zařízení na obnovu vzduchu a jeho dýchatelnost hlídala hořící svíčka. Člen posádky, který byl pověřen její kontrolou nejspíše omdlel také a posádka se udusila ve spánku. Ale ani po řadě pokusů nebyl tento závěr (totiž že je výbuchem zabila vlastní zbraň) jednoznačný. Že se ale v žádném případě neutopili, to dosvědčují i krápníky vytvořené

na stropu ponorky, které se v podmořských jeskyních nemohou vytvořit právě kvůli chybějící skapávající vodě. I to je důkazem, že ponorka zůstala nezatopena po řadu měsíců... Také kostry námořníků, jak už bylo řečeno, byly nalezeny na svých místech, což značí, že se nepokoušeli z potápějící ponorky dostat. Chybí i důkazy o tom, že se posádka v neudržitelné situaci zabila sama.

Při zkoumání vraku byl nalezen i vstřel ve věži od střely Minié ráže 0.58, což potvrdilo nejen palbu z Housatonicu, ale i to, že při ní ponorka musela být ve vzdálenosti nejméně 20m. Ve vraku byla pochopitelně i celá řada dobových artefaktů. Našla se i zlatá dvacetidolarová mince z r. 1860 s nápisem „Shiloh April 6. 1862 My Life Preserver G.E.D.“ což odpovídalo tradované legendě o tom, že tato mince zachránila Dixonovi, který ji měl v kapse když do ní narazila střela, život (nebo přinejmenším nohu). Nosil ji prý pak jako talisman.

Průkopnickou misi zaplatili konfедераční námořníci životem, ale přesto se stali první ponorkovou posádkou, která potopila nepřítele. 17.4. 2004 byly jejich tělesné pozůstatky uloženy k poslednímu odpočinku na hřbitově v Charlestonu. Obřadu se zúčastnily desítky tisíc lidí, včetně 6 000 vojáků a 4 000 civilů v dobovém oblečení (viz You Tube). Doprovázející čestná stráž přítom nastoupila v barvách všech pěti složek ozbrojených sil USA a padlí námořníci nejenže byli pohřbeni s plnými konfедераčními poctami, ale navíc posmrtně obdrželi Confederate Medal of Honor. Ponorka i se všemi vyzvednutými věcmi je dnes k vidění v námořním muzeu a její osud se stal i námětem filmu.

<https://www.youtube.com/watch?v=IdkojBzW7TE&index=14&list=RDoOSVos79rnI>

Na samý závěr bych snad pro úplnost ještě dodal, že ač se o tom příliš neví, i severani disponovali podobnými plavidly – např. ponorkou Aligator – ale ta sloužila hlavně pro průzkum a odstraňování podvodních překážek....

Jožin

UVÍZLO V HLEDÁČKU KAMARÁDŮ Z PÍSKU....

<https://www.youtube.com/watch?v=DvyEtZsBvCg&feature=youtu.be>

KDO ? KDY ? A PROČ VLASTNĚ....?

Kamarádi... tak tu prej máme to stý výročí trampingu a i když se o jeho zrození vedly a budou vést spory (je to konec konců datum neoficiální, stejně jako všechno, co se kolem tohoto hnutí děje), jednoho to ale přivede k zamyšlení. Jako jeho základy je určená historie Ztracenky... ale v Proudech se prej tábořovalo daleko dřív (a neberu teď v potaz Sokoly, Skauty, natož pak zelený kádry jimiž se tehdejší lesy hemžily a z nichž se zajisté jistě počet tehdy ještě tzv. „divokejch skautů“ rekrutoval(. Ted' mám ovšem na mysli docela jinou věc – s trampingu spjatou, vlastně co nejtěsněji související a přitom stejně záhadnou. Napadlo mne, kde je asi prvopočátek domovenek nosenejch na našich levejch (a proč zrovna levejch?) rukávech? Jako toto označení vůbec vzniklo, jestli

s trampy souviselo už od jejich počátků nebo kde se tento podnět vůbec vzal? Jistě ... už Ztracenka (a už pro dobu jejího vzniku by se chtělo napsat první a poslední Rakousko – Uherská osada (sic!)) a snad po jejím vzoru i další osady, používaly symboly – z historickéjch fotek je patrný, že ponejvíce v podobě různějch vlaječek, případně barevně odlišenejch trojúhelníkovéjch či kruhovejch znaků s písmeny, později ještě např.

doplňovanými symboly z indiánský mytologie. Ale u KOHO, KDY a KDE je ten prvopočátek. Převzatý skautský symboly? Asi ne. Nebo dokonce heraldika? Možná, že ta inspirace přišla (stejně jako tehdejší boom hollywoodskéjch filmů) s orientací na vše co pocházelo z USA. V týhle souvislosti mne napadají rukávový symboly označující příslušnost US vojáků k tomu kterému útvaru (i když Američani údajně tuto praxi sami převzali od britský armády)... ale když už jsme se zaměřili na ty jejich usárny i jinou

výstroj, která se tehdy ještě dala za pár kaček bez problémů sehnat v Kotcích a od těch dob se historie opakuje (Armyshopy). CO KDYŽ? Pamětníci už se dnes houfujou u nebeskéjch ohňů, ale CO KDYŽ se dá ještě něco vyhledat v osadních knihách těch nejstarších osad, dodnes – byť už třeba na jiný bázi – stále fungujících? Stejný je to se symbolem woodcraftu. Ač jsou tu dnes domovenky všech možnéjch tvarů, velikostí a výtvarnýho provedení dle fantazie jejich tvůrců, tenhle symbol v naprostý míře převažuje. Ale KDE a KDO ho jako první použil? Není to slovo do pranice? Opravdu by mě moc zajímal váš, třebaš neerudovanej názor. Jaký je VAŠE mínění. Otevírám diskuzi....

Jožin

... do který už se ozval první přispívateľ:

Zdá se, že odpovědi nejsou zase tak těžké, jak se může na první pohled zdát. Mnoho už se o trampingu vyzkoumalo a všechny ty odpovědi by zabraly ohromný kus místa a tak se pokusím reagovat relativně velmi stručně. Že je tramp psal o sobě Jaroslav Hašek už na přelomu 19. a 20. století (z jeho trampování na Berounsku se dochovaly i fotografie).

Trampem by mohl být i K.H. Mácha a jemu podobní, kteří vandrovali v trampském duchu. Pradávných trampů mohlo být mnohem více, ale historie je za trampy nepovažuje, protože v té době neexistovala žádná trampská osada. A naše trampské hnutí je v principu založené na existenci trampských osad. Pochopitelně, že existují i tzv. trampští samotáři, ale až na malé vyjímky v naprosté většině s trampskými osadami souznívají. Z výše uvedeného vyplývá, že je logické počítat oficiální vznik našeho trampingu od vzniku první trampské osady v roce 1918. Hledat přesný prvopočátek všeho není nutné. Také nevíme, kdo za existence lidstva první rozdělal oheň, první si ušil šaty, první se plavil po vodě, první použil sekeru atd atd atd. Víme a stále hledáme, kdy bylo lidstvo na určitém stupni vývoje a to je dostačující. Trampové od prvopočátku používali znaky, vlajky, symboly... které ve své době naprosto běžně vidali ve svém okolí nejrůznějších spolků – kulturních, sportovních a dalších zájmových. To byla forma, ale obsah byl osobitým výrazem zaměření každé trampské osady, stupně vývoje trampingu (tzv., „doby“) a místa odkud trampové pocházeli. Není důležité, který tramp si přidělal na rukáv první domovenku s tvarem woodcraftu, ale měl úmysl ukázat ostatním, že není hospodský povaleč ani tramp chatař, ale znalec přírody, kde se stále o víkendech pohybuje. A kdo z nás by se hrdě hlásil, že je hospodský povaleč nebo lenošící chatař? Takže většinou nosíme domovenku tvaru (ne barvy) woodcraftu, ale od ortodoxního woodcrafterského hnutí se většina trampů distancuje. Zazpívat si v hospodě je přece také naše trampská romantika. Jednou nebude podstatné kdy Karel Čapek vymyslel a použil slovo „robot“, ale kdy nastoupila robotizace průmyslu, robotizace domácností, robotizace zemědělství a nakonec robotizace vesmíru. Tímto nechci nikoho odradit od zkoumání detailů z trampské historie, zkoumejte. Avšak myslím, že spíše bychom se měli dopátrat a sjednotit v názoru, proč vznikl náš tramping jen v Čechách, na Moravě, ve Slezsku a na Slovensku a nikoliv jinde masově v Evropě i po světě. NÁŠ TRAMPING by měl být zapsán do světového kulturního dědictví.

TRAMP

Ztracenka pořádku v minulých dnech potlach, Nával byl veliký. Rada starších vydala poukázky na pivo (pivenky). Kamarád Chanda se vydával za Cyrilla a Metoděje, čímž chtěl vylákat dvojnásobnou porei. Pořádek ve frontě na pivo udržovali Marion a Hradecký. Jarka Motl po půlnoci mluvil hebrejsky, Marion jej napomínala v řeči švédské, nedorozumnění bylo odstraněno věsným zákrokem Chandovým. Jinak noc minula klidně.

V Praze, 3. srpna 1929.

TRAMP 10 Ročník I. 1929 Kč 1-

Míša Tramp

A propó – Ti, kteří se zajímají o trampskou historii hlouběji ví, že už v r. 1928 se konaly obrovské oslavy 10. výročí našeho trampingu. Zároveň také trampové potvrdili data vzniku různých osad. Věk trampingu a nejstarších TO už se od té doby jen navyšuje. Bob Hurikán ještě prosazoval určité korekce dat vzniku trampských osad, ale ty nejstarší jej nakonec převálcovaly. Takže v r. 2019 budou sté výročí slavit osady další....

JAK NA JIHU PORTA MLÁDNE

Oblastní kola Porty letos jako první odstartovali Jihočeši hned začátkem března. Jako v předešlých letech našla tato soutěžní přehlídka opět příjemné

zázemi ve studiovém sále Českého rozhlasu v centru města. Neúčast dvou z osmnácti původně přihlášených soutěžících měla tentokrát na svědomí zákeřná chřipka, ale i tak šestnáct vystupujících stačilo zaplnit vyhrazený téměř pětihodinový blok.

Jako jedno z nesporných pozitiv letošního ročníku bych hodnotila evidentní omlazení sestavy soutěžících, což s potěšením konstatovali jak přítomní muzikanti, tak pořadatelé. V té souvislosti se musím zmínit například o patnáctiletém Josefu Žmeličkovi ze Žďárských chalup, který se od nového školního roku stane studentem českobudějovické konzervatoře v oboru basová kytara. Ačkoliv se tentokrát neprezentoval svou tvorbou a na portovním pódiu měl vlastně premiéru, zaujal svým nasazením, citlivým přednesem a mimo jiné i tím, jak pozorně sledoval celý průběh programu.

Ještě o rok mladší Martin Kajaba z Českých Budějovic má naopak za sebou řadu zkušeností z festivalů a veřejných vystoupení a navíc hraje ve dvou kapelách. To se pochopitelně odrazilo i v jeho suverénějším projevu a v odvaze přijít s vlastními, na jeho věk poměrně zdařilými písničkami.

Autorskou tvorbu zahrnul do svého vystoupení i jedenadvacetiletý Vlastík Holý z Týna nad Vltavou, který na portovním pódiu také nestál poprvé. A konečně patnácti lety v občanském průkaze se mohla pochlubit i Eliška Kotlínová, zpěvačka formace *Eliška a Votvíráci*, pokoušející se o portovní úspěch již potřetí. Vedle jmen na této scéně již zaběhlých se obvykle na soutěžní přehlídce objevují i nové tváře a nová jména, což je mimo jiné i další přínos této populární soutěže.

Pod poněkud zvláštním názvem *Krantofel* se objevilo tábořské trio se zajímavými aktuálními texty. Milan Kekit Šebelík, známý i v trampských kruzích, sice na portovním pódiu nestál poprvé, ale letos se představil jako sólový písničkář. Následné bechyňské *Jen Tak trio* zařadilo do svého vystoupení mimo jiné také písničku, již připomnělo výročí nadčasového Karla

Kryla. Formaci *Eliška a Votvíráci* oživila tentokrát postavička ani ne pětiletého Toníka Nováka s minikytkou, který se svého působení nevzdal ani v dalším, ryze mužském přeskupení s názvem *Zavíráci*. Plánovaný nostalgický návrat po pětadvaceti letech se krumlovskému duu *Maty Dio* příliš nepovedl, ale publikum jej přesto velkoryse odměnilo potleskem. K tábořskému domicilu se pak hlásili další soutěžící s názvem *Jiná místa*, jejichž úspěšný videoklip můžete informativně zhlédnout na YouTube. Letos však vystupovali pouze ve dvou. Instrumentálně i vokálově zajímavé trio *V trávě* má na kontě řadu zkušeností, a to nejen ve jmenovaném seskupení, ale i jako členové působící v jiných kapelách.

Nejblíže žánrovému šuplíčku etno má podle spíkra Zdenka Schwagera sestava *McBerds*, jejíž repertoár chytil i porotu. Tvrzení, že mezi hudebníky i pořadateli najdete řadu novinářů, působících v tisku i na rozhlasových vlnách, doložil i *Dante*, písničkář s občanským jménem Zdeněk Zajíček, někdejší basista letos jubilujícího Spolektivu. Při jeho první písničce mne napadlo, že máme možná svého jihočeského Vlastu Redla, nicméně ocenění si zasloužilo i jeho procítěně přednesené blues.

Milovníky jedinečných vokálů jako vždy potěšil pětičlenný jindřichohradecký *X – tet*. Ten a omlazená sestava skupiny *Bonsai č.3* byly nejpočetnějšími tělesy letošní scény. Zmínku zaslouží i krumlovské duo *Karob* nejen díky nevšednímu nástroji, jakémusi kříženci mezi banjem a kytarou, ale i díky přemýšlivým autorským textům. A opomenout by se nemělo ani nezbytné, prvotřídní zvučení.

Pauzu vyhrazenou konečnému jednání poroty (Pavel Zajíc, Pavel Jarčevský, Jarda Hnízdil, Jirka Mach a Tomáš Berka) vyplnil nadšeně přijatý písničkář Mirek Paleček. Škoda jen, že v hledišti bylo tak málo návštěvníků, což je, zdá se, trvalá slabina tohoto jinak perfektně připraveného festivalového předkola. Dík však náleží i obětavému, ale vesměs anonymnímu štábu v čele s Aničkou Roytovou a Zdenkem Schwagerem.

Porota mohla podle klíče vyslat na celostátní Portu do Řevnic pouze dva soutěžící. Vítězem krajské Porty se tak stala *Bonsai č.3* a jízdenku na semifinále si vysloužilo trio *McBerds*, k němuž také putovalo čestné uznání poroty pro kontrabasistu Libora Heřmana. Další čestné uznání si odnášel nejmladší účastník Martin Kajaba. Ale s prázdnou určitě neodcházeli ani ostatní, kteří zde měli šanci porovnat své výkony, navázat nové kontakty a nezřídka i nová přátelství...

Hanka Hosnedlová / převzato z Deníku

Emil a Farníci aneb... Jamboree

Trochu jsem přivřel oči. Musel jsem, abych se dostal zase zpátky do té doby.
Tichou nocí ke mně přistoupil...

Ale to já přece vím, Emile, takhle to začínalo a už bude začínat vždycky, dokud budeš na tomhle světě trsat svý melodie...

... slavím v hospodě Na Libušíně 35. narozeniny, kolem je parta lidiček, co jsem si pozval, narvaná hospoda, není kam si sednout a Venca Zibar – Zan strčí tak nešťastně do Emilovo kytary, že ta spadne na zem a praskne. Pak nastane dlouhatánský ticho a odněkud z dálky slyším Emilovo hlas, jak říká: „Mně to nezajímá, Čáro, kdo to udělal, jsou to tvý narozeniny, tak to vyřeš sám.“

„*Tichou nocí sen ke mně přistoupil, slyším hrát, to zní jamboree...*“

Pak zase stříh a přenesu se v čase o dalších deset let dál. Klušeme s Modrákem z „jedničky“ do hospody Na Plaské. Chudák Modrák vláčí přes rameno kufr s heligonkou a křičí: „Poběž, Čáro, nebo mě zabije. To zas bude keců, von (Emil) musí začínat pokaždý přesně v šest!“

„Tichou nocí sen ke mně přistoupil, slyším hrát, to zní jamboree, píseň pastevců ze strání větrných podivnou báj vypráví...“

Nikdy, Emile, nikdy na tuhle písničku nezapomenu. A pokaždé, když ji zaslechnu, vracím se do prapočátku našeho seznámení s tebou, s Farníky, do pidi hospůdky Na faře **FARNÍCI** – tramsko-westemová skupina, která reprezentovala Plzeň na přelomu 60. a 70. let na všech hudebních akcích. V roce 1969 zvítězili v Plzeňské soutěži tramských písní, zúčastnili se i národních finále Porty. V roce 1969 zde obsadili 12. místo, v roce 1970 skončili v Ústí nad Labem dokonce o stupínek výše. Ve skupině se vystřídali: František Legát – Franta Regál (kytara, sólový zpěv; †2016), Stanislav Křížek – Samba (12strunná kytara), Václav Erba – Erbin (banjo), Emil Kolář (mandolína, 12 strunná kytara), Věra Erbová - Hugo (zpěv), Láďa Liška (kytara), Miroslav Hnát - Bluma (housle), Šnek (foukací harmoniky), Jirka Šplíchal (foukací harmoniky), Pavel Kaska – Šlaufek (kytara, zpěv), Láďa Burda – Bican (kytara, zpěv, texty), Vláďa Ptáček (banjo), Milan Čechura (bici), Láďa Vostrý. Dvorním textařem kapely byl kamarád Jarda Škola – Lobo a spikrem Jarda Voráček – Danec (Daneček †). V roce 1969 začali Farníci pořádat v Osvětové besedě v Plzni na Petřině tzv. tramská Jamboree, kde jednak vystupovali sami, ale také si sem k hudební produkci zvali své hosty, např. osady Bum-bej, Old Friends, Údolí slunce a další.

v době kdy tu pak ještě hodně dlouho vládli „Rudí Khmerové,“ kdy naši odvážnější kamarádi utíkali do Ameriky a my jsme si ji potají dělali tady. A taky o tom byl ten večer, kdy se tu po letech sešel celkem slušnej oddíl, v zastoupení: Farníci, Old Friends, Country Jagy, Aljaška, Aztek, Grizzly, Lone Star, Pioneers (of West), Skelné zraky, Stetson, Stone Fort, S.T.O. Curych....

Čára

FESTIVALOVÁ PREMIÉRA V HABŘÍ

Zatímco v dobách totalitních se milovníci tramské písničky, country a folku upínali jen k několika málo povoleným hudebním akcím v republice, v současnosti se s festivaly, festiválky, hudebními a soutěžními přehlídkami doslova roztrhl pytel. Takže nezřídka prožívají příznivci těchto žánrů doslova muka volby, když se mají rozhodnout

mezi několika hudebními nabídkami, konanými ve stejném termínu.

Ani jih Čech nezůstal tohoto hudebního hemžení ušetřený. Nebudu vyjmenovávat všechny hudební akce odehrávající se jak pod širým nebem, tak v sálech a halách v různých lokalitách, ale zato vám představím jednu zbrusu novou festivalovou novinku. A tou je **HABRFEST**, který bude mít premiéru letos v létě, konkrétně v sobotu 9. června na okraji půvabné jihočeské vesničky Habří, v areálu tamního chatového tábora.

Pořadatelé *HABRFESTU* jsou Lucka a Petr Zbořilovi, oba osvědčení muzikanti. Petr, který prošel několika hudebními formacemi, již řadu let jako kontrabasista působí v českobudějovické bluegrassové kapele Giant Mountains Band a zároveň v pohodové tramské Zlaté řece.

Programem, který odstartuje v 16 hodin odpoledne a potrvá až do půlnoci, bude přítomné publikum provázet osvědčený spíkr Zdeněk Schwager. V osmihodinovém hudebním nárezu se vedle jubilujících Nezmarů objeví také dobře zajetá Bryčka, neúnavný Sem – Tam, Vodáci, již zmíněný Giant Mountains Band, písecký Kvintet a stále se zdokonalující Divá Bára. Takže je vidět, že se návštěvníci mají skutečně na co těšit a doufejme, že tomuhle festivalovému nováčkovi bude přát i jinak obvykle vrtkavé počasí.

(hh)

TAKŽE PŘIŠLO JARO.....?

Tradiční Vítání jara probíhalo i na Náhodě, v „areálu“ Jižní stopy. Zkusme se k němu vrátit několika fotografiemi od Oldy, Beryho, a Bubáka.

Rovnou se ale může říci, že než Vítání jara to připomínalo cokoliv jiného – nejspíše zimní táboření. Snad i proto, že vše probíhalo ještě

týden před jeho oficiálním příchodem. V pátek to ještě vypadalo nadějně. Na stavbu hranice hezky svítlo sluníčko, i když při večerním hraní u kuchyňáku už pěkně zalízalo za nehty. Zlom přišel v sobotu. Teplota slítila na desítku pod nulou, pak začalo mrholit a to všechno pak přešlo do sněhových krupiček a nakonec regulérní chumelenice.

S tou Vltavou za zády to vypadalo jak na Yukonu. Přesto se všichni dobře bavili, ale už se těšili na velký oheň. Ten vzplál po

šesté večerní a na řadu přišly muzikantské soutěže. Odměnou, jak bývá tradičně v tomto čase zvykem, byly pomlázky ke blížícím se velikoncům. A protože sem po čase zase zavítal Šáňa, dostal tu největší. Vždyť tam kde je on, tam je veselo. Škoda jen, že do rána vydrželi jen ti nejskaldnější, protože hodně pardů z toho kamarádkého kruhu ještě v noci odcestovalo do mnohem teplejších pelíšků, než nabízela zasněžená Náhoda....

Radostnou atmosféru a euforii z blížícího se konce zimy bohužel podbarvila další černá zpráva. Z našeho středu si zase zubatá odvedla dalšího kamaráda.

JINDŘICH „ČEŘEN“ VEČEŘA

... byl jedním z těch kteří pro ten kousek vltavského pobřeží nedaleko Dívčáku žili. Nesmírně dobrosrdečný, svými komentáři rozesmávající okolí, o jehož obětavosti by mohla vyprávět T.O. Naděje, jejíž byl od r 2012 čestným členem. Osud mu nadělil jen dvaapadesát let, než ho dostala zlá choroba. Osířel volant kamionu i zelený stezky. Poslední Ahoj jsme mu zavolali 20.3. – právě v den oficiálního nástupu jara - v jeho domovském Táboře....

ČEŠTÍ TRAMPOVÉ V AMERICE

... a máme tu avizovaný pokračování filmového dokumentu Zvláštní znamení touha, tentokrát věnovanému trampingu zahraničnímu a tudíž s podtitulem Čeští trampové v Americe. Jeho premiéra bude v **úterý 26. června 2018 na programu ČT 2 ve 21.00 hod.** Repríz se pak dočkáte ve **středu 27.6. na ČT 2 v 16.20** a na stejném programu v **sobotu 30.6. v 01.10 hod.** Současně toho bude o tomto dokumentu víc na internetových

stránkách České televize a pravděpodobně i dokument sám. Rozhodně se po vysílání objeví i aktivitou kamarádů na mnoha internetových stránkách tramských osad, včetně peprné diskuze....

Snad od Ňufa, kolující mezi kamarády

BUJANOV PO PÁTÉ....

v Bujanovském saloonu T.O. Jižní řeka. Desítky kamarádů se zájmem sledovaly předtančení skupiny Širák a pak samy

Ve stejném čase (17.3.2018), kdy se na Náhodě (ale třeba taky u Kanadských vlků a mnoha jiných místech) vítalo jaro, svůj už pátý jarní country bál odstartovala

vtrhly na parket. A muzika jela celou noc, když pak kapelu vystřídali sami účastníci, kteří, jak je zde zvykem, vždy hrají a zpívají až do prvního ranního vlaku. A co chystá Jižní řeka na příště? Tuším, že by to mohl být taky už tradiční červnový dětský den pod Louzkem....

Foto Bery

TIP NA VANDR

.... UŽ JSTE SE NĚKDY ZKUSILI TOULAT ŠUMAVOU PO VELHARTICKU? TŘEBA KOLEM ŘÍČKY PSTRUŽNÁ? ZLÁKAJÍ VÁS NÁSLEDUJÍCÍ OBRÁZKY OD KAMARÁDA SEFFA...?

<https://www.youtube.com/watch?v=TrJXNV951y0&feature=youtu.be>

MEMORIÁL JENDY KORDY

TRAMP CLUB PRAHA
Volné sdružení přátel přírody a romantiky

Vás zve na
**MEMORIÁL
JENDY KORDY**
v
TRAMPSKÉ PÍSNĚ,

*který se koná v pátek 16. března 2018 od 18. hodin
v sále Kulturního domu Barikádníků (Barče)
v Praze 10.*

*Sál Barikádníků se nachází v ulici Saratovská 1, v Praze 10 - Strašnicích.
Dopravní spojení tramvajemi 7, 19, 26 a metrem „A“ do stanice Strašnická.*

V polovině března proběhl ve strašnické Barče Memoriál Jendy Kordy. Myslet si, že se jeho písně již nehrají by byl určitě omyl. Při každém hraní vždycky nějaká ta

Kordovka zazní. A mnozí na ty písničky reaguji i když neví, že je napsal právě on.

Může se zdát, že se tento trampský skladatel mladší generaci již vytrácí z mysli, ale dokud bude znít minimálně jeho VLAJKA, vzpomínka na něj nezůstane zasunuta někde

v podvědomí. A je určitě dobře že je neustále připomínána... alespoň takovými večery, jakými byl i tento,

pořádaný pražským Tramp clubem. Připomeňme si alespoň některé vystupující Čochtanovými fotografiemi...

+++++

.... stejně tak jako zimně – jarní „Vítání“ u Kamarádů Staré řeky, kam se

mnozí z účinkující přesunuli po ukončení koncertu. Aby dokázali že pro trampské muzikanty neexistují pouze zateplená pódia....

TÁBORSKÉ VOLÁNÍ JARA

Kamarádi, zveme Vás na
Jarní posezení
v restauraci Peta
24.3.2018 od 18 hodin
zve
T.O. SVOBODNÁ STEZKA

Neformální Krapítkův vítací úvod odstartoval březnovou jarní slezinu osady Svobodná stezka a jejích přátel, která se konala v osvědčené tábořské osvěžovně Peta. Sjeli se sem kamarádi nejen z trampských kruhů Tábora a okolí, ale i z Týna, Písku, Bechyně, Kájova, Budějovic, Netolic a dalších jihočeských lokalit. Početná muzikantská sestava, posílená kromě četných kytar také dvojicí houslí a basou, se postarala o skutečně skvělou hudební náplň jarního setkání, kterou by ocenili i ti náročnější. A nadmíru spokojen i byli i milovníci zlatavého moku, jehož tamější cena se zdála mnohým na současnou dobu neuvěřitelná. Nesporně zajímavým zpestřením bylo pak promítání videozáznamů z loňských a minulých potlachů a setkání, na nichž figurovali i mnozí z přítomných. Prostor se našel i pro příjemné kamarádké pokecy, výměnu novinek, rozdávání zvaldel a rozvíjení vandrplánů na jarní dny, které již netrpělivě přešlapovaly přede dveřmi. Všichni se loučili spokojení a s jednoznačným

přáním, aby se další zalamování palců odehrávalo už v zeleni pod širým nebem. A to je pro všechny tyhle lidičky víc než jasné....

Hanka

JUBILEUM S PÍSNÍČKOU

V pořadí již osmdesáté bylo obvyklé písničkové posezení SOČB v březnové Besedě. Bohužel tentokrát zařala obvyklá chřipková a angínová epidemie drápy i do řad pravidelných návštěvníků, tudíž chybělo několik z těch, kteří stáli už u zrodu tohoto zpěvavého setkávání. Nicméně prázdná místa zaplnili tentokrát i kamarádi z Písku, z Německa a dokonce i ze zámorí. Také obvyklou sestavu domácí Zlaté řeky posílilo zvučné banjo a další tři výborné kytary, takže jarní písničkový maraton se nadmíru vydařil. Přítomní si báječně zaspívali a odnášeli si domů nejen barevný pamětní list k tomuto jubilejnímu setkání, ale i naději, že příště už to jaro tady opravdu bude...

(hh)

NA VELIKONOČNÍ NOTU

Připravena byla netradiční camrátka, účastníci se stali svědky přijímání nového osadníka do našich řad a odpoledne bylo

níž se podíleli pardi z T.O. Naděje, Poslední příležitosti i husineckých Husmenů. Bylo úplně fuk, že počasí nebylo možná zase tak ideální prstíčky na strunách zábly. A jak bylo řečeno – hlavní bylo, že jsme zůstali

Aby kamarádi nezůstali se svými příspěvky osamoceni, dovolíme si za redakci a vydávající osadu zveřejnit hrst záběrů z velikonoční sleziny u nás na osadě.

ve znamení různých hrátek, dobré bašty, ale hlavně (a totéž večer a dlouho do noci) ohromný hromady perfektní muziky, na

takovými, jací jsme se před těmi několika desítkami let seznámili. Všem pardům, kteří se rozhodli tyto „vaječný

svátky“ strávit v našem kruhu moc děkujeme.

velikonocích na T.O. Satan.

a pevně doufáme, že se na těch zelených hudebních linkách zase potkáme. A ať jim to i v životě ladí tak, jako o

+++++

+++++

KAŇONE VÁPENNEJ, JSEM DO TĚ ZBLÁZNĚNEJ...

Rančický potok, po našem RANČÁK, je místem, kde se tvořily romantický trampský dějiny a duch trampingu tu žije doposud. Pojmy jako Vltava, Dívčák, Kotek, Údolí sporů anebo Rančák s malebným vápenným kaňonem, to jsou prostě kusy života, kterej se z pomyslný trampský kroniky vymazat nedá. Tohle údolí bylo toulavejm jedincům známý už za I. republiky, kdy bylo nazývaný *PANENSKÝM ÚDOLÍM*.

Název Rančák vlastně existuje jen v podvědomí trampů, neboť na mapách je označený jako Třebonínskej potok, jehož tok by nás mohl začít zajímat od železniční zastávky Chlumeč u Českých Budějovic, kde okysličuje atmosféru trampskejch chatovejch osad Yukon I z r. 1955 a Yukon II z r. 1978, poté zvedá hladinu rybníka Čekanov (jehož hráz je u prvních kosovských stavení a kde je docela burácivej vodopád s hospodou na místě bejvalýho mlejna) a pokračuje dále pod rybník Punčochu. Tam už tvoří malou říčku s četnými meandry a tůňemi v nenápadným údolíčku, kde se začaly psát dějiny českobudějovickýho trampingu, o čemž svědčí dvě krásný slova vytesaná a dnes pietně opravený na velkým balvanu v r. 1926.

První budějcký toulavci přespávali v tomhle teritoriu v dutinách starejch vápencovejch lomů a do zmíněnýho balvanu vytesali křest tohoto území – *ÚDOLÍ KAMARÁDŮ*. O tenhle krásnej název dlouho ze svý chajdy pečoval penzista Franta Brůžek, i když většinu času mu zabraly samorosty a řezbařina. Shodou okolností se v nedalekým Kosově konaly už dva ročníky celostátní výstavy trampskejch řezbářů – za skvělýho spolupořadatelství

osady Yukon II – a to v letech 1991 a 2016. Samozřejmě že tam nesměly scházet ani zajímavý exponáty Franty Brůžka, ale ani Rudy Šafraty, člena osady Tuláci jihu (jeden jeho krásnej přívěsek mi taky na vandrech plandá na krku) a nemůžu zapomenout jmenovat ani nedávno zesnulýho aranžéra Pepíka Burzona Buříče, kterej dával expozici výtvarnej šmrnc.

Ale vraťme se do Údolí kamarádů, který ani dnes není nijak přelidněný. Chajdy se tu dají spočítat na prstech a k jejich šťastným majitelům patřil i Petr Mrkáček, někdejší šerif budějovický T.O. Měsíční svit (založená 1960 – do týhle osady patřili taky Vladyka a Maruška Šimkovi a taky Rost'a Černý, což samo o sobě napovídá, že šlo o osadu zpěvavou). A na týhle vodní cestě stojí i pohledná chajda s názvem Ranč u potoka Jardy Zajíce – Zajocha.

No a teď si proberme posledních 6 km cesty k peřejím Vltavy. Tam, kde splynutí třech vodních cest dalo Třebonínskej potok trochu do pohybu, tam končí Údolí kamarádů a potok teče na sever do teritorií mladších názvů. Právě lávka mezi Rančicema a Opalicema má svůj historický význam, protože v r. 1954 byla svědkem hned dvojitejch

křtin, když se romantický údolí Rančáku dělilo na dvě části. Lávka je rozdělující měla tu čest slyšet, že ta dolní, až po soutok s Vltavou, dostává název *VÁPENÝ KAŇON* a horní část, proti proudu potoka, *ÚDOLÍ WILLIAMA CODYHO*, protože náš milej šerif Cody Bill už v té době vegetil převážně na tomto území, jako vzácněj host osady Oregon. A aby se tu cejtil ještě líp a přestal pokukovat po Údolí sporů, kam ho to přece jenom pořád táhlo, koupili mu kamarádi vysloužilěj včelín a postavili ho na hřebeni nad potokem – v polovině cesty mezi Oregonem a Myšárnou – a najednou tu byla osada Texas II. A byl to taky nádherněj dárek k jeho padesátinám, který byly nakonec nezapomenutelným způsobem oslavený v Šnábkovo saloonu v Opalících. A protože tady byl Cody Bill znovu potvrzeněj jako krajskej šerif, bylo

doporučino, že k šerifovi patří taky kobyla. A hostinskej Karel Šnába proto nelenil a došel do maštale pro kobylu svou. O následujících Codyho jezdeckejch klauniádách snad dostatečně svědčí text jedný Smolařský písničky Codymu věnovanej.

*Kdo by neznal Codyho Billa, splašila se pod ním kobyla
koleny jí stisknul boky, vlítnul po hlavě do stoky
tam ho zhlédla Mary spanilá....*

Od týchle posvátný lávky se pak vodstvo Vápenným kaňonem točí k Bejčí skále a nedaleko nad hrádkem Kotek se říčka celkem nenápadně vlévá do Vltavy. Už jsme si řekli, že nejstarší název pro celý tohle teritorium je nesmírně krásnej, protože je něm zakotveněj objevitelskej údiv – Panenský údolí. Pojmenování pro tisíce vůní a barev, tisíce pohledů na nedotčenost. A právě tohle štěstí potkalo na začátku 20. století pár toulavejch romantiků, sdružujících se později v Klubu českejch turistů Rakousko-Uherský monarchie. Existujou dokonce důkazy o předchůdcích českobudějovickýho trampingu, mapujících zdejší přírodní zákoutí za pomoci táboření. Někdejší návštěvníci zříceniny Dívčí kámen jistě s gusem zavzpomínají na tamějšího kastelána, horlivýho archeologa amatéra a pečlivýho kronikáře pana Čapka. Nuže, právě on měl za sebou taky toulavou minulost. Nerozlučná dvojice Čapek – Šembera totiž v objevný divočině Budějovicka tábořila

prokazatelně už od r. 1917, aniž by tušila, že je vlastně předvojem trampingu! A dalších romantiků přibejvalo, až došlo na slova vytesaná v r. 1926. První chata na Rančáku ale vyrostla až za 5 let – v r. 1931, kdy ještě trampskej název Rančák, odvozeněj od nedaleký osady Rančice, ale i evokujících podobenství s rančem na divokým západu, neexistoval. A přitom takovejch malejch, ale docela stylovejch rančů vyrostlo v tomhle povodí dost a dost. Některý chaty už skolil čas, jiný změnilu podobu i majitele. V souvislosti s osidlováním Rančáku se nelze nezmínit o osadě Myšáci, partě tehdy osmnáctiletejch trempů v čele s Frantou *Pazourem*

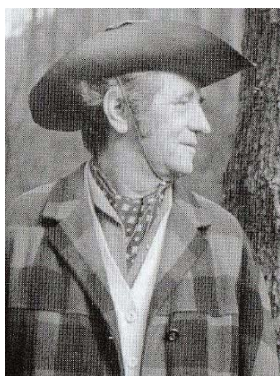
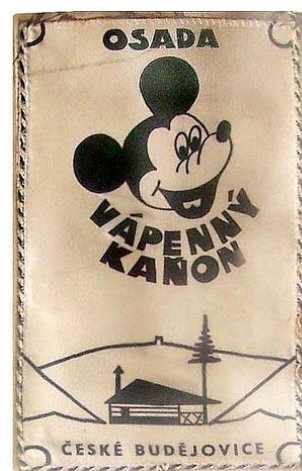
Neužilem, která celý tenhle boom vyvolala. Je podivný, jak málo je oproti tomu dnešní mladá generace. Nejenže si nerada čítá v knížkách, ale ani představa v dobrodružstvím opředenejch krajích v ní neprobouzí tytéž pocity, jaký jsme prožívali my. Jistě, pryč jsou doby kdy trampové své osady nazývali Arizona, Red river ap, kdy se zdobívali sombrery a honosili přezdívkama z divokýho západu. Snad to bylo trochu směšný, ale přesto měli něco, co dnešní mládež nemá –

romantickou touhu. Hlavní ale je, že tramping nevyvanul s dýmem táboráků a přečkal i časy mrzutejch soudruhů, kterejm se ty Arizony a Texasy nelíbily ani v písničkách. A vlastně i ty Rodokapsy byly ještě hotovou studnicí oduševnělosti oproti dnešním televizním seriálům. I Myšáci ve svejch primitivně postavenejch chajdách a rančáckejch jeskyních prožívali pocity jejich hrdinů.

*Tam kde se potok točí, kde vlny mizí z očí
tam žije Pazour, jihočeskej tremp.*

*Má doma šuple fotek a na nich je hrad Kotek
a Franta v pumpkách jak buduje svůj kemp....*

Frank Pazour patřil k předvoji jihočeskýho trampingu a byl jednou z jeho hlavních hybných sil. Svý dobrodružství začal ukrajoval vodáckým pádlem. Na vlastnoručně vyrobený šarpiji nazývaný Tulák vyplouval na Vltavu i Malši – a nebyl sám. Nabalili se na něj Franta Šťastný, Lád'a Šmrdolín Rozboud, Honza Žán Guttwirth, Franta Lacina, Žán Krčín, Franta Uhlíř a Líza Lidla Kohoutková a tak se flotila rozrůstala. Každou sobotu koníčkovali své lodě proti proudu Malše, až je spolkla tma za obcí Plav. Pod skálou s pomníkem Sv. Jana Nepomuckýho bylo jejich tábořiště. Zahořel oheň, ohřálo se něco do žaludku a přišel čas na zpěv. A v neděli, po

všech možnejch radovánkách, čekalo partu to nejlepší. Když už byl stín dostatečně dlouhý, tři lodě s názvy Tulák, Tulačka a Vandrák se odpíchny od břehu pod lávkou Na rechlich a nastala dvouhodinová opojná plavba do metropole jihu. Takhle to začínalo a vyvrcholilo to až jízdou do Prahy. No ano, Pazour si ve své lodi troufnul i na vodáckej maraton z Budějic do Práglu (pokud se nemejlím poslední se jel v r. 1959) a hned dvakrát dokázal zdolat obávaný Svatojánský proudy. No, nemůžeme mu než závidět.

Ale vraťme se třeba na ty Rechle. Když tam jednou v osmadvacátým roce přitáhla Pazourovo parta své lodě, viděla pod skálou se svatým zčista jasna stát malou chajdu, kterou právě stloukl její majitel Tonda Vír. A bylo jasné kam nasměrovat další úsilí. Za pár tejdnu tu stála další chata – Klondike. Ta ale byla bohužel stále vykrádaná a tak jí museli kamarádi s těžkým srdcem rozebrat, splavit jí po vodě až k cestě a odtud převézt na Stropnici, kde se stala první vlašťovkou dávající vznik pozdější slavný Šťastný hvězdě.

Pazour pochopitelně čundroval i v povodí Velký řeky a tak ho botky pochopitelně donesly i na Rančák, kde se zkontaktoval s kluky z party Vypitý šálek. Ta v té době fungovala ve složení Eda Gutt, Pepík Švehla a Pepa Zikmund. Zpočátku Pazourovo parta tábořila u rančácký jeskyně a pod Bejčí skálou a v r. 1931 se rozhodli postavit si vlastní chatu... a tak jste brzy mohli vidět Frantu s Karlem *Bobulem* Šimkem, Frantou

Volfem zvaným Malej Franta, Edou Brašnou, Standou Pokorným, Lojzou Moravcem a Vencou Harry Paukrem (?) stavět novou haciendu. Za osadníky byli považováni i kamarádi Jára Pokorný a Áda Rada, kterej bohužel ve svejch třidvaceti letech odešel do věčnéh lovišť. A tak vlastně vznikla Myšárna. Dost podivnej název, co? Má ale svý historický kořeny a opodstatnění. A o tom, co to zapříčinilo a mnohým dalším, si povíme příště.....

Zpracováno volně podle Kajmanova vyprávění v rozhlasovém pořadu Řeka

VÍTÁNÍ NA STRŽEŇÁKU

kempu „Stržeňák“ nedaleko Majdaleny, kam jezdí už několik desítek let. Přívaly a velké vody měnící každým rokem meandry

dlouhejch cest. A kdo ví, až zase v létě hodíme keňu na vodu, třeba zakotvíme právě tam... kam pad'ouři dojít nemohou.

... a další hrst fotek z tradiční jarní akce, které tentokrát doputovaly až od kamarádů z Vitorazska. Veleničtí trampové a jejich pardi tak učinili na

horní Lužnice si i zde ukrojily (strhly) část břehu s lesem, což však nic nemění na oblíbenosti tohoto místa. Opět zde zavoněl dým táboráku a lužními lesy se nesly písňě

ŠEJTROČKOVI DO NOVÉHO ČÍSLA

Na našeho šotka Šejtročka a jeho tiskové vtípky jsem si vlastně za poslední roky už docela zvykla. Dá se říci, že si mne svým způsobem ochočil, takže jsem s nadhledem brala nejen chybějící a přebývající čárky, zaměněná velká a malá písmena, ale i skutečnost, že v textu někde písmenka ubral, jinde přidal, někde přepsal, sem tam přehodil i-y. To prostě šotci dělají. Teď mne ale kapku nadzdvihl, když v čísle 61 ve článku „Zelené setkání“ pěkně přitvrdil. A to doslova, protože po ř se tvrdé y hned tak nevidí. Týkalo se to kamarádky Jíři z Kanady (podle Šejtročka Jiřy – samosebou podle vzoru žena by při skloňování nebylo o „y“ na konci pochyb), čímž mne přece jen kapku zarmoutil....

A to by asi ani nebyl Šejtroček, kdyby se mu nepovedlo tenhle malý přípis, určený do čísla 62, podle svého zvyku zase pěkně zašantročit. Tak snad teď v jarním čísle se mu to už nepodaří....

(h)

Ano, ano. Slovo do vlastních řad. Slibujeme, že se toho mizeru budeme snažit chytit pod krkem, ale ona je to taková potvora slizká, že zatím vždycky vyklouzne. A když už jsem ho tuhle čapnul, snažil se mi tvrdit, že používat po ř „y“ je docela běžné – např. na Ostravsku. A poslal mě do řytě. Přesto velké sorry....

(j)

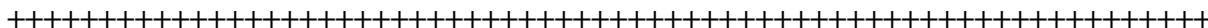

NENÍ RUKSAK JAKO RUCKSACK

Rozvoj turistiky a pobytu v přírodě s sebou nesl také rozšiřování terminologie s tím spojené. Výrazy se přejímaly buď ve své původní podobě nebo byly přeloženy, či se hledaly nové. Doslova oříškem se stalo německé slovo *RUCKSACK*. Padlo velké množství návrhů jako např. ranec, raneček, plecník, náplecník, plecovka, plecovák, zadák, zádavak, zadovka, nazádek, názad, zadrhanec (tedy spojení slov záda a ranec), zdrhovka, zdrhovák, zdrhováček, měch, pytel, túrvak, šlevák, nahřbetník, tlumok, hřbetní vak, nůšek, ruksak, břemínko, torba, nahřbítek, horvak, uzal, chodovák, bederník....

Jak ukázal pozdější vývoj, původní podoba slova se vžila natolik, že pro ni nakonec nebylo třeba novou alternativu hledat.

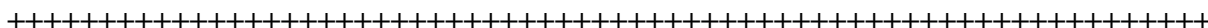

<https://www.youtube.com/watch?v=5RvXZRTEXU4>

<https://www.youtube.com/watch?v=YJSUqP9DCwo>

<https://www.youtube.com/watch?v=NQVV0tB1PdU>

... doufáme, že se vám líbila videa naší krásné Mluvící řeky Malše od kamaráda a fotografa s velkým F Vojty Mikeše z Krumlova. Jistě si zasloužila vaší pozornosti.....

POCHOD MARODŮ...

... bať, bať – tak jsem kdysi před lety tuto akci nazval v jejích prvopočátcích. Sám už nevím dost dobře proč: snad pro šediny jejích účastníků, snad pro odborné

rozpravy o nemocech toho kterého pochodníka týrajících. Faktem ovšem je, že přes všechna ta bolestná fakta při ní

kamarádů neubývá, ba právě naopak. Při letošním ročníku – jako vždy pořádaném obětavým Mít'ou a Ilkou z T.S. Stepní vlci – už jich bylo na čtyři desítky. Základnu k tomu všemu poskytla hacienda 3. Míle ve Lhotce a kromě již uvedených jste tu mohli potkat i osadníky ze Svobodné stezky, Blanice, Medvěďů, Nežádoucích, Delfinů,

Westmenů, „Perláky,“ Ivetu Tornádo, Kostěje s Růženkou... atd. Podbarvených

báječným počasím se šlapalo Slepíčími horami, navšívily se pověstmi opředené skalní útvary s kamennými mísami Vandlička a byl čas i posedět v hospůdce u Zdeničky v Nesměni, kde právě rokovala

zakončeno kamarádkým ohníkem a nebem plným hvězd.... A případné neduhy stály někde v koutě a styděly se!

písecká Spící hvězda. Těch 14 km podhůřím Novohradských hor a vlastně také Pomalším (viz výše uvedená videa) pak bylo

Co jsem tak kde pochytil – Jožin

STALO SE NA OSADÁCH...

... i jinde

DOŠLO PO UZÁVĚRCE...

26.1. ... Aljašská pošta startovala letos z Chýnova a noční přesun se skutečně odbýval v mraze, který „pošťáky“ značně prověřil a tak ne všichni dorazili do cíle

27.1. ...o novoročním zimním pochodu kolem Vranovic nás informoval Čára
... 77 narozeniny oslavil kamarád Mímaj

29.1. ...po delší nemoci nás ve věku 72 let opustil švihovský kamarád Karel Fremund – *KOSTĚ* z T.O. Toulavá srdce. S „hradním pánem“ tamní vodní tvrže jsme se rozloučili 8.2. v Klatovech

30.1. ... jsme alespoň na dálku poblahopřáli k 77. narozeninám Olafovi, králi krnovských Smykařů

1.2. ... přeplněná smuteční síň u Sv. Otýlie v ČB byla svědkem velkého smutku a toho jak mnoho kamarádů si vážilo Marušky Schönbauerové

2.2. ... odešel v 66 letech na nejdelší stezku Antonín Šimík – *TONY MANITOBA*

3.2. ... zaplál na brdském Neskenonu vzpomínkový Houlův (+ 11.11.89) oheň

4.2. ... za kamarády k nebeskému ohni se vydal i písecký tramp Olda Přívozník

6.2. ... do kabaretku k Vánům nám přijel své písničky zahrát Zlatý orel

10.2. ...hospůdka v Hybrálci si prožila již XVI. Valentýnské hraní. A kdože byli hlavní protagonisté? Nu přece Zvadlo, Jarda Samson Lenk, Kdo má čas, Pražce a T.O. Rowers,

přičemž u hladových žaludků nejen těchto hostujících se svým gulášem snažili uspět Kilda a Dully

... v Údolí děsu proběhla zimní slezina, spojená s 23. výročním ohněm T.O. Fšude

14.2. ... již 72 setkání si do svých deníčků zapsali kamarádi z SOČB

15.2. ... se U Váňů opět vyhrávalo. K Písním zmrzlého dřevorubce se připojil i X Tet

16.2. ... milovníky bluegrassu jistě potěšily nejen dva, ale dokonce hned tři (jeden přidaný) koncerty Johna Cowana – nezaměnitelného interpreta legendární kapely New Grass Revival, která nasmazatelně ovlivnila celý BG

žánr. Do Prahy, do hotelu Pyramida, si s sebou Cowman přivezl neméně úžasnou skupinu Darin and Brooke Aldridge Band. Darin byl v letech 1995 – 2004 členem Country Gentleman a Brooke byla letos oceněna bluegrassovou asociací IBMA titulem nejlepší bluegrassové zpěvačky roku

<https://www.youtube.com/watch?v=DNlcioN6bps&feature=youtu.be>

ve vystupující kapele hrál navíc svou ohromující technikou na banjo Matt Meneffe

<https://www.youtube.com/watch?v=mM64ibWn7o4>

a ani to ještě není všechno. Pořadatelé, mj. Rost'a Čapek (mladý Krist'ák) oznamují, že setu Cowanovi tak líbilo, že uvažuje se sem v dohledné době vrátit

17.2. ... muzika, tentokrát ovšem v podání Šviháků, zněla i na tradiční Džigitově Country Lhotě – tancovačce se vším co k ní patří

24.2. ... část redakce Jižana se spolu s ostatními kamarády slezla „zabékat si“ do Bodyho „polepšovny“ v Hůrách. Nepolepšil se nikdo!

http://berydana.rajce.idnes.cz/Polepsovna_24.-25.2.2018

3.3.... na již 30. ročník expedice PoLaRo (Pochod Labskou rovinou) vyrazili kamarádi z Lysé

10.3. ... Miki se svými Husmeny odehrál další country bál v prachatickém „Národ'áku“

... zatancovat si přijeli i trempíři do Klatovce. Jarně – vánoční merendu, při které nescházel ani stromeček s dárky, podbarvila svou hudbou Modrá stopa

... Modrá, ale tentokrát kotva, to je i starý mlýn pod Bubnem. Tam se ladily kytary při příležitosti MDŽ - svátku přítomných squaw

13.3. ... nás nečekaně opustil č.č. T.O. Naděje Jindra Večeřa – ČEŘEN. Odešel po stezce ze které není návratu

14.3. ... pěkně kulaté jubilejní bylo 80. setkání kamarádů z SOČB a jejich příznivců v budějickém Besedě

16.3. ... pražská Barča, to už je taky pojem mající mezi trempíři dobrý zvuk. Rádi se tu scházejí při pravidelných setkáních a plno bylo (jak jinak) i při Memoriálu Jendy Kordy, zvláště když tu tramskou písničku předváděla taková esa jako Avízo, Blanice, Kamarádi Staré řeky, Orion band, Šíny

17.3. ... letošní Vítání jara probíhalo v dané termínu v dosti mrazivém počasí, mnohde i s čerstvou bílou čepicí. Bylo tomu tak např. i u Kanadských vlků ve Strmilově, u Jižní stopy na březích Velké řeky, u Skaláků a na mnoha dalších místech. Ti pohodlnější, dávající přednost teplu mohli třeba

... zavítat na 5. country bál T.O. Jižní řeka v proslaveném saloonu v Bujanově

... mimochodem – T.O. Satan (redakce Jižana) se pro zahřátí oháněla pilou a sekerou a to doslova. Pro zahřátí bylo třeba nadělat kopici dřeva na blížící se Velikonoce

22.3.... zmrzlý byl opět i dřevorubec U Váňů – a přitom tam hrál i Country Cocktail

23.3. ... proběhla tradiční slavnost severoamerických indiánských písní a tanců – 23. Czech Pow Wow v Kladně

24.3. ...další osady z jihu, v čele se Svobodnou stezkou, pojalý „Vítání“ jako vždy muzicírováním v tábořském Petacaru. Kromě potomků husitů jste tu mohli potkat i zástupce Písku, Prácheňska... a nescházeli ani ti z Budvar city

... jaro se ale vítalo také v Úborsku u domažlických SVS

... při XIV. ročníku kuličkového turnaje si z Čárova ranče po všech těch letech odvezl konečně palmu vítězství Poldy (absolvoval už 10 ročníků a nikdy na bedně nestál).

Putuje tedy za ním velká a upřímná gratulace ke vstupu do síně kuličkových králů

25.3. ...39. Vidovický havran, country odpoledne na zámku Berchtold ve Vidovicích, uspořádaly spojené osady U dubu

28.3. ...při přeloženém tramském večeru U Váňů sekundovali domácí Blanici Sousedé – osadní kapela T.O. Skaláci. O víkendu je pak ještě čekala návštěva Fort Hazardu a Jižní řeky

31.3. – 1.4. Velikonoční hudební setkání na osadním kempu uspořádala T.O. Satan, do jejíž řad při této příležitosti vstoupil kamarád Tom (ex Kanadský vlk)

... Hudebně pojaté byly tyto svátky i u jihlavské T.O. Kondor

<https://www.youtube.com/watch?v=xZm6wjEzllY>

... zrovna dvakrát nejlépe to s počasím nevyšlo při letošním odemykání Lužnice. Ále co, alespoň při tom 10 km kličkování meandry do Majdaleny neměli komáři letecký den

4.4. ...v pražském divadle Gong v pořadu Pocta tramské písní zahráli Pacifik, Miki Ryvola a Jitka Vrbová s Andělinem

12.4. ...osadníci Zlatého klíče jistě náležitě „kondolovali“ svému šerifovi Mikimu (62 let ve funkci – už dotahuje i císaře pána) k 76 narozeninám

... velká sláva se odehrála v Berouně. Odhalili zde pamětní desku Johnyho Cashe. Už je to 40 let co koncertoval v Praze

14.4. ...Tradiční Pochod marodů, tentokrát Slepíčími horami, uspořádali Ilka s Mít'ou (viz fotoreportáž)

19.4. ...Písně zmrzlého dřevorubce v podání Honzy Bicana a další v podání Brzdařů ze Žebráku zazněly ve stejnojmenném pořadu v divadélku U Váňů

Stalo se...

21.4. ...voňavý gulášek, tentokrát ze zvěřiny, dostali za úkol kotlíkářští kuchaři při 8. ročníku Tramského kotlíku za hostincem ve Mlýnech. V době uzávěrky nebyly výsledky známy, ale sliny se sbíhají jen při té představě

... tradiční posezení ve svém hooganu uspořádal Bob opět ve Stálkově v České Kanadě. Samozřejmě že s plným pytlem tuláckých písniček

... plný pytel tuláckých písniček přivezly i Tornádo s Marcelou, kamarádi z píseckého Kouře i domácí Zlatá řeka na jarní Notobraní na Poslední štaci do Boršova

...oproti stejnému obřadu konanému před necelým měsícem na Lužnici si tentokrát vodáci objednali skutečně suprový počasí, což si pochvaloval i vodník Pivoňka nořící klíč do říčních vln v Českém Krumlově. Milovníci matky řek si vychutnali cca 12 km vodácké pohody i s případným mezipřistáním u Milánka, kde se nejenže mohli občerstvit, ale také si vyzkoušet jak jsou na tom se svou obratností a gravitací, pokud se ovšem odvážili vystoupit na instalované provazové lávky. A večer ve Zlatce? Samozřejmě oheň a muzika

24.4. ...na tramském večeru přivítala pořádající Blanice vítěze Porty 69 - hostující Scarabeus

28.4. ...milovníci historie války severu proti jihu si rozhodně přišli na své při zuávských manévrech nedaleko Zbudova. O této akci Tiger Rifles snad seženeme víc podkladů do příštího čísla

... opět nastal čas čarodějnic a jejich leteckých výkonů. Kromě jiného se rojily třeba i na T.O. Údolí racků

... T.O. Yukon svým osadníkům nařídila jarní úklid a v jeho rámci proběhla i brigádka v lomu

... v jilešovickém lomu zapálila pro kamarády Jarní oheň T.O. Černý mustang z Hlučína

Než vyjedete...

....co nás čeká a nemine (?)

5.5. ...vzplane Na schovanke Májový oheň k 45. výročí T.O. Durango

12.5....kamarádský oheň T.O. Mavies zahoří na Šumavě pod Kašperkem v údolí U dvou

smrků

15.5. ... v Praze, v Dlabačově v hotelu Pyramida bude další velký hudební svátek – hvězdně obsazený festival špičkových, převážně bluegrassových amerických muzikantů. Vystoupí zde Sierra Hull, nejlepší mandolinistka světa, Rob Ickes, jeden z nejlepších dobristů na světě a držitel mnoha

Kamarát a Kamarátka

Pozýváme Teba a Tvoji osadu na 30. Výroční oheň

T.O. Hranostaj

1.-3.6.2018
na našem místě

bluegrassová legenda, Greg Cahill, zakladatel a banjista kapely The Special Consensus, Radim Zenkl, jeden z nejlepších světových mandolinistů, Martino Coppo, mandolinista a zpěvák kapely Red Wine, Ned

Luberecki, jeden z nejlepších světových banjistů... Svou svatbu tu oslaví i Iva Loukotová – Čapková a Rost' a Čapek (Krist'ák jr.), jeho knížku (již anoncovanou v Jižanu) dostanete jako dárek ke vstupence. O jednotlivých interpretech pak najdete podrobnější informace zde

<http://www.capekinstruments.com/index.php?file=onas&udalost=201805>

... sleziny SOČB se změnilly z druhé středy v měsíci na druhé úterý (a i tento termín musel být s ohledem na státní svátek nyní změněn). Místo v Besedě zůstává stejné

17.5. ... jako host k vystoupení Písní zmrzlého dřevorubce je naplánován Barchini

26.5. ... Festival trampských písní v Horním Jelení a rovněž

... Společenství trampských osad Prácheňska (T.O. Úplňku, Daltoni, Klášter,

Poustevník a Černý sup) pořádají kamarádký oheň pod hrází rybníka Skaličný nedaleko Čížové u Písku

12. – 13.5. ... to bude na Sázavě živo. Výroční ohně tu pořádají hned dvě osady: U Chřenovic se můžete setkat s kamarády

z Jižní Karolíny a na potlach k 55. výročí T.O. Měsíční údolí je třeba vyrazit (oproti tradičním Stvořidlům) k Mrzkovicím

2.6. ...25. výroční oheň T.O. Supové zahoří v Račickém kempu na Berounce

...T.O. Yukon ČB pořádá Dětský víkend, jeho součástí bude i soutěž o Yukonského slavíka

...své ratolesti můžete vytáhnout i na tradiční Dětský den T.O. Jižní řeka na Malší

pod hradem Louzek

8.6. ...pořádá T.O. Měsíc u příležitosti svého 55. výroční kamarádkou slezinu s táborovým ohněm na kempu Orion u Bechyně

14.6.... proběhne další večer Písní zmrzlého dřevorubce. Tentokrát k nám zavítá Jirka Krška

15.6. ...se pořádá koncert k 50. letům Rowerského muzicírování spojené s křestem CD Od ohňů na prkna a zpět. Vše se bude odehrávat v kulturáku v Brně – Husovicích a zahrát přijdou i Karabina a Béd'a Šedifka

16.6.... bude i dnem již tradičního Fest'áku na Yukonu. Kamarádi se sem tentokrát pozvali Pacifik, Chrupu a Elišku a Votvíráky

...potlach k 85 letům Ascalony je pořádán v údolí Kocáby

23.6. ... velká sláva v bývalých Proudech. Na 100 let Ztracenky není třeba zvat... ale bojíme se, že to bude obrovská pouť

30.6....si můžete jít začutat na 42. ročník nohejbalu účastníků nad 40 let a rovněž 23. ročníku Memoriálu V. Šustera

...IV. Muzejní potlach v Jílovém – to je také záruka dobré muziky

A poslední důležitá informace na závěr. Ke 100 letům výročí trampingu uspořádali kroměřížští kamarádi výstavu s jednoznačným názvem – Potlach. Tento jejich hold můžete spatřit v období 23.4. – 11.5. 2018

ve foyeru kulturního domu v Kroměříži...

.... A to už je pro toto jaro skutečně všechno. Přejeme vám krásné vandry (a vlastně i sobě, protože osadu a kamarády čeká v půlce května týdenní trail po Beskydech), suchou stezku, modré nebe, kopici krásných písniček, lásky a těch nejlepších setkání nejen u našich ohňů...

